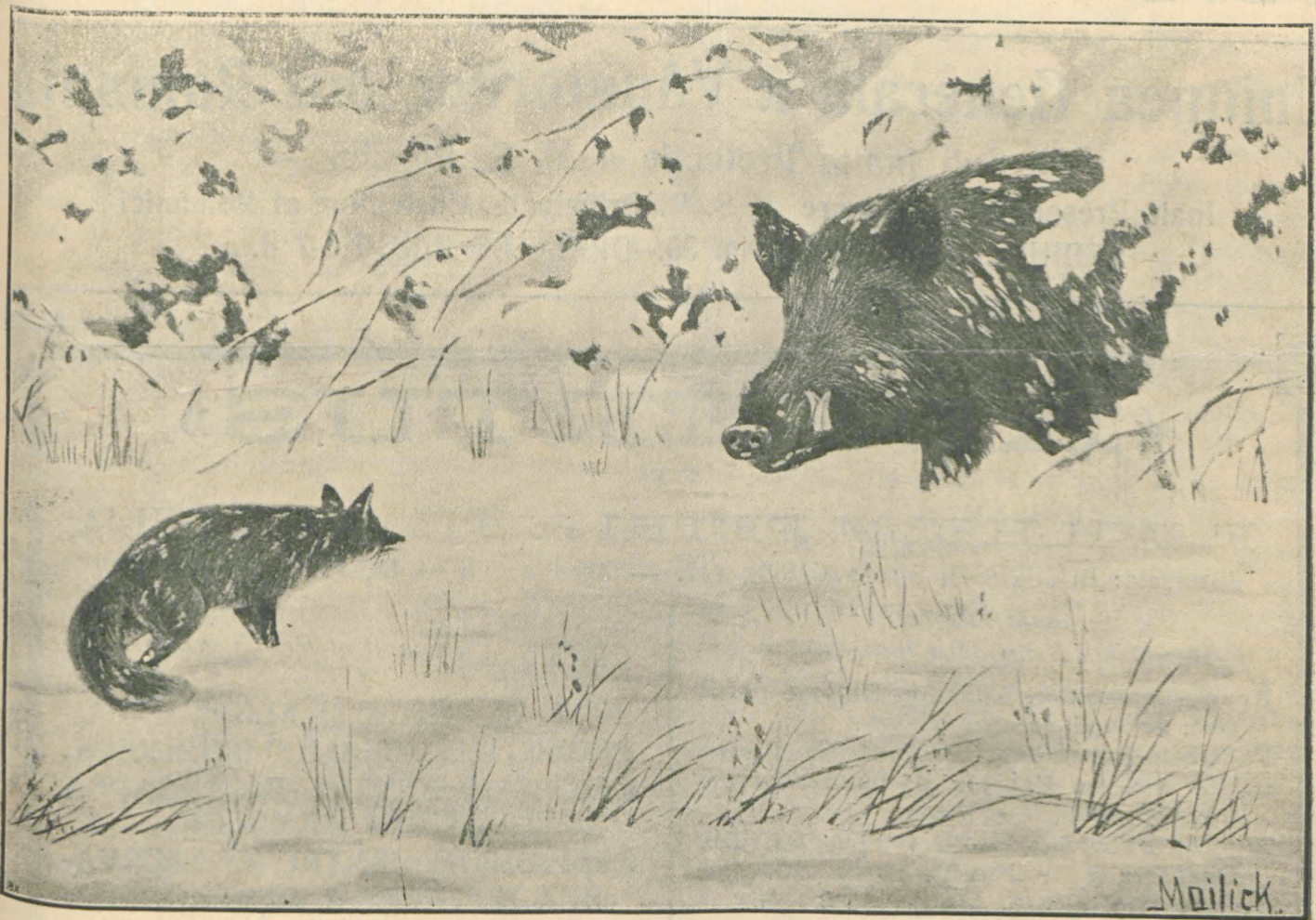




# REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI“ Bulevardul CAROL No. 30



(După un tablou de A. MAILICK).

«Întâlnire neașteptată»

## UNIUNEA GENERALA A VANATORILOR DIN ROMANIA

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PRESEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechde și Antoniu Mocsony.

VICE-PRESEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici

MEMBRI-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val, Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat), I. Brătescu-Voinești, Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania), Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, Prof. Univ. Dragomir (Cluj), Mih. Sc. Pherechde, Gr. N. Gracianu, General I. Garleșteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jianu, G. Lakemap-Economu, Dr. C. Leonte, H. Cavalier de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. Mețianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piagino, Nicolae Saulescu, George, Schina, Dr. L. Scupiewski, Stefan Șendrea, I. Sagasta-Bălanescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Țipeiu, Prof. Dr. G. Udrișchi.

CENSORI: Diamand. Manole, N. Calerghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

PRESEDINTE: Dinu R. Golescu

SECRETAR GENERAL: C. G. Alexianu.

UNIUNEA GENERALĂ  
A  
VANATORILOR DIN ROMANIA

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui  
Sediul: Bulevardul Carol 30

Scopurile sale cuprinzând interesele tuturor  
vânătorilor din întreaga țară, toate societățile  
de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

MEMBRII ACTIVI: plătesc taxa de înscriere 100 lei  
Cotizație anuală 50 „  
MEMBRII ADERENȚI „ taxa de înscriere 40 lei

Statutele U. G. V. R. se trimit 10-100 membrii la cerere  
contra 5 Lei în mărci postale.

Abonamentul la Revista Vânătorilor este o-  
bligativ pentru toți membri Uniunii.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii  
Generale a Vânătorilor) din România

Publică: articole cu subiecte pur vână-  
toarești; numele membrilor Uniunii; nu-  
mele donatorilor; lista contraveniențelor  
la legea de vânătoare; dări de seamă  
a societăților de vânătoare, etc.

Abonament 50 lei anual.

Primește anunțuri comer-  
ciale

Sediul U. G. V. R. B-dul Carol 30

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

— Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui —

Înalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României

SEDIUL: B-dul CAROL No. 30.--ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

«HUBERTUS»

F. WILHELM PETRI & FII — ALBA-IULIA

Sucursala: BUCUREȘTI, Strada CAROL 142. — Agenția: VIENA III, KEILGASSE 4, II/19

Secțiunea fotografică:

Reprezentanța Generală a firmelor:

Krupp-Ernemann, Aparate Cinematogra-  
fice, Societate Anonimă, Dresda.

Fabricile Ernemann, Soc. pe Acțiuni Dresda.

BEFA Soc. An. Fabrica de hârtie fotogr.  
(fost Dr. Schleussner) Berlin.

Tip-Top Fabricile Photo Chimice, Dr.  
Bernfeld & Dr. Fischl, Viena.

Gustav Heyde (Aktino-Fotometre) Dresda.  
Etc., Etc., Etc.

Secțiunea de Vânătoare și Sport:

Depozit Permanent al Renumitelor Cartușe  
Wöllersdorf:

PRAF DE PUȘCĂ ȘI ALICE.  
PROECTILE „IDEAL” ȘI BRENNECK.  
RECHISITE PENTRU INCARCAREA  
ȘI CURĂȚIREA ARMELOR.  
PREPARATE PENTRU CONSERVA-  
REA PIELEI ȘI A ARMELOR.  
DOPURI PENTRU CARTUȘE, Etc.

Artiști și amatori serioși întrebunțează exclusiv: Camera Plăcile | ERNEMANN ERID PENTRU ATELIERE  
HĂRTIE FOTOGRAFICĂ „B E F A” (Dr. SCHLEUSSNER. — Chimicalele „T I P-T O P”: Heydes Aktino-Fotometre. ERAL PENTRU AMATORI

«IMPERATOR» KRUPP ERNEMANN renumit ca cel mai bun proiector CINEMATOGRAFIC DIN LUME  
Recompensat cu Marea Medalie de Aur. — Diploma de Onoare a EXPOZIȚIEI UNIVERSALE  
din Amsterdam 1920, Londra 1921, etc.

APARATE DE PROECȚIUNI ȘI DE MĂRIRE PENTRU UNIVERSITĂȚI, ȘCOLI ȘI FAMILII  
Instalațiuni de orice laboratoare pentru: BIOLOGIE, ZOOLOGIE, PATHOLOGIE CUM ȘI SERVICIUL CRIMINALISTIC,  
CONSTATARI DE FALȘURI ÎN SCRIPTE, Etc., Etc.

MICI APARATE și APARATE SPECIALE PENTRU EXPEDIȚIUNI ȘTIINȚIFICE POTRIVITE LA ORICE CLIMA, Etc.  
BINOCLURI PRISMATICE „ERNEMANN” CU MĂRIRE DE 6 ORI; PREFERITE DE ARMATA, MARINA, VĂNĂTORI,  
PORT, Etc., Etc.

# REVISTA VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI“: Bulevardul CAROL No. 30

## Agendele vânătorești în restimpul opreliștei\*)

Restimpul opreliștei în general, după legea de vânat, începe la 1 Februarie și ține până în 15 Septembrie. Intențiunea legii cu acest restimp de opreliște e: Protecțiunea sălbăticiunii. Noi — vânători cu bune sentimente — avem stricta datorie ca să prijinim legea și nobila-i intențiune, aceasta o cere și interesul nostru primordial.

Fiind restimpul opreliștei timpul sporirii sălbăticiunii, trebuie să facem totul, ca în acest timp animalul să poată fâta și păsările cari clocesc să nu fie turburate, ca în liniște să-și poată crește feții.

Mai întâi trebuie să ne silim ca să facem cât se poate mai inofensivi pe toți dușmanii acestora. În Februarie trebuie să otrăvim cu sârguință, chiar și câinii (în luna aceasta, unde cere lipsa, să ne îngrijim de nutriment pentru căprioare, fazani etc.)

Câinii de vânat să-i oprim de pe teritoriul nostru, iar pe cei vagabonzi să-i stârpim fără milă. Să dăm raita cât mai des, și cât se poate mai mulți, în linie de bătaie, mai ales primăvara de timpuriu, și să pușcăm toți câinii fără căluș. Ca să nu facem în comună dușmani, să ne rugăm de alți vânători de aiurea, necunoscuți, iar noi să le facem contra-serviciul în teritoriul lor.

În timp oprit să nu vânam cu câini la porci sălbatici (mistreți), căci și cel mai perfect câine de porci, — dacă în decursul urmării dă de căprioară, iepure, care în urma sarcinei jude greu, sau de feții acestora pe aceia îi stârnește, foarte ușor — îi prinde și adună ouăle și puii de potârniche, fazan etc. Pentru aceia, a vâna cu câini în timp oprit nu e bravură vânătorească, ci o barbarie ordinară. De așa ceva numai aceia sunt capabili, cari nu au cel mai mic simț de vânător pentru protecțiunea, îngrijirea și sporirea sălbăticiunii folositoare. E nedemn de un vânător ca cu câini să necăjim o scroafă, care azi, mâine, sau poimâine, se pregătește de a fâta sau

chiar fată, aceasta e o faptă mai ordinară decât lucrul unui călău.

Eu însumi cu predilecție vânez la porci sălbatici — am pușcat peste 200 —, dar în timp oprit nici odată. Din 1 Februarie până la începerea sezonului, nu duc câinii afară.

Si în timpul oprit să urmărim cu insistență pe braconieri. Să fim cu băgare de seamă față de aceia, cari au cerut numai permis de armă, dar nu au și bilet de vânător, că așa mai eștin se pot face braconieri. Să cercetăm din când în când părțile acelea din teritorii, pe cari pseudo vânătorii le calcă mai des, pe însărat și în zor de dimineață — când are obiceiul a-și pune arma în activitate — dacă auzim pușcătură, să mergem întra'colo și ușor vom prinde hoțul.

La păstori și personalul de pază să nu lăsăm arme cu alice. Să pușcăm cu stăruință uliu, corbii, cioarele și țercile etc. Să nimicim și cuiburile, ouăle și feții acestora. Să nu cruțăm nici pisicile de casă, cari stau la pândă afară din sat.

La plivitul grâului și cositul prim, precum și la altele lucrări de câmp ce se fac mai târziu, se prind mulți șoldani tineri de iepuri, mici căprioare și se adună ouăle de potârniche, prepeliță etc. În timpul acesta și câinii tac mare pagubă. Această pagubă o putem reduce la minimum dacă la finea lunii Aprilie, în o Duminică, vom publica prin baterea tobei, pe spesele proprii, că legea pedepsește strict pe aceia, cari prind puii de iepure și căprioare etc, cari adună ouăle de potârniche, fazan etc. sau prind puii acestora, și cari duc la câmp câinii.

Să ne punem în legătură cu Jandarmeria și Poliția, și să-i rugăm ca să urmărească cu insistență pe contrabandiști, și să puște câinii fără căluș, pentru ce să le dăm remunerație. Aceasta a făcut-o Societatea Vânătorilor din Valea Târnavă-Mică.

Braconierii să-i urmărim fără milă, fiindcă mulți nu știu umbla cu arma la vânat, sunt dese nenorocirile. Pentru aceia, cari nu știu umbla cu

\*) Timpul oprit de a vâna. (N. R.)

arma, (între vânători vechi și bătrâni este câte unu) să ceară sfat dela vânătorii practici, și să se învețe până la începutul sezonului.

Acestea ar fi în general agendele vânătorului în restimpul opreliștei.

Să ne silim într'accia, ca din aceste, fie care — conform împrejurărilor timpului — să poată realiza cât mai multe, în interesul scopului nobil și frumos.

Somfalău (Transilvania), la 4 Ianuarie 1923.

**Samoil Schöppner**

Preș. cond. al Societății Vânătorilor  
din Valea Târnava-mică



## Gonița Căprioarei

Cele de mai jos pot interesa pe câțiva, surprinde pe unii, indigna pe alții și plictisi pe mulți.

Cât despre mine sunt nedumerit. În atare cazuri obișnuiesc să mă dumiresc singur. Acum, nepuținând-o, mă mulțumesc cu ce voi afla dela alții.

Iată-mi nedumirea de unde pornește:

Deschid pe rând, la capitolul „Căprioara”, *Manualul Vânătorului* de C. Cornescu și *Vânătoarea în România* de d-nul Gheorghiu, și citesc:

— în cel dintâi: „Gonița lor începe pe la finele lui Octombrie; pe la Mai nasc mai întotdeauna doi pui”... etc.;

— iar în al doilea: „Reproducția cade pe la finele lui Iulie și ține până la 15 August.... Căprioara țată în Mai sau Iunie, purtând 40 de săptămâni”... etc.

Adică: pentru unul gonița căprioarei are loc la sfârșitul lui Octombrie și capra poartă vreo 6 luni, iar pentru altul împerecherea se face prin August și capra poartă 10 luni.

Cred că orișicine a citit cărțile sau pasajele citate mai sus a fost isbit de o așa desbinare în afirmațiuni atingând un animal atât de răspândit la noi — iar în minte nu se poate să nu ți se înfățișeze imediat consecințele dăunătoare cari ar putea decurge dintr'o astfel de neștiință sau eroare adoptată în tocmai punctul de vedere al epocilor de ocrotire al acestui vânat.

Deci, mare nedumerire și mirare din parte-mi — și cu atât mai mare cu cât era greu de crezut într'o simplă greșeală din partea unor autori, cari pe lângă autoritatea lor personală se sprijin pe o foarte bogată bibliografie.

Ce te faci?

Am căutat să mă documentez — și am deschis mai departe la articolul „Căprioara”, cărțile celor mai cu vază autori cinegetici francezi, am deschis dicționare, enciclopedii, publicații, am cercetat Legea vânatului,

am dat peste observațiile lui Dietrich de Winkel și cele din urmă am dibuit și studiul lui Bischoff. Când am isprăvit cu răscolitul eram mai nedumerit ca niciodată.

Iată cum se poate rezuma toată chestiunea:

1) Majoritatea covârșitoare a autorilor, (dicționare și enciclopedii sunt categorici: gonița căprioarei are loc la sfârșitul toamnei

2) Unii pomenesc de două împerecheri: una vară steampă, zisă falsă împerechere (faux rut), alta, chibăzită și adevărată și singura fecundantă, la sfârșitul toamnei

3) Alții, partizani descoperirii lui Bischoff, zic: gonița adevărată, fecundantă, este cea din vară.

Înainte de a merge mai departe, să fixăm un lucru care se impune ca cert: nu poate fi decât o singură goniță adevărată, fecundantă, căci căprioara nu face decât odată pe an, și anume pe la sfârșitul lui Mai și începutul lui Iunie (lucru în deobște cunoscut și fără controversă) și deci e exclus ca să poarte sarcină, când 20 de săptămâni (din gonița de toamnă), când 40 de săptămâni (din cea de vară)!! Nu există excepții plu în toată fauna pământească de astfel de caprioare pe alese în durata gestațiunii.

Iată acum diferite faze în cunoașterea chestiunii care ne ocupă.

Un savant german, Dietrich de Winkel, a observat timp îndelungat multe menajuri de căprioare, în libertate. O observat, cu detalii interesante, și gonița de vară și cea de toamnă. (Notez ca demn de semnala din aceste observații, că țapul nu reese chiar atât de monogam cum s'a scris întotdeauna, și de unde se poate trage consecința că n'ar fi nevoe să ai în vedere un număr de țapi egal cu al caprelor...). După ce a observat diferite împerecheri de vară, Winkel prin Octombrie făcea autopsia caprelor gonite, dar n'a găsit nici o urmă de fecundație, absolut nimic care să indice prezența unui embrion.

De unde Winkel a tras concluzia logică, că gonița de vară, pe care o numește falsă împerechere, nu e decât o preparație care conduce la gonița dela sfârșitul toamnei, care este împerecherea adevărată, concluzie care confirmă deci părerea generală că căprioara poartă 20 de săptămâni și nu 40. De altă parte, distorsionând când căprioara în luna Decembrie a găsit întotdeauna un embrion care se dezvoltă gradat cu timpul: primul irecuzabil după el, că gonița adevărată, fecundantă este cea de toamnă. Și în adevăr, cine putea în mod rezonabil admite să nu se găsească la o femelă ajunsă la jumătatea sarcinei, nimic care să evedențieze că e plină?

Trec peste cercetările doctorului Ziegler, și ajung la descoperirea lui Bischoff.

Iată în ce constă: Gonița adevărată are loc vară dar ovulul fecundat, mare numai de 2 zecimi de milimetru, rămâne cu acest minuscul diametru, sau cu o sporire insensibilă aproape patru luni, dormitând și apoi, pe la începutul lui Decembrie, dezvoltarea începe și reia mersul normal ca la celelalte mamifere, și embrionul devine vizibil și pentru acei cari nu au obișnuită și practica căutării ovulului după metodele științifice cu mijloacele de laborator — cu lupă și microscop.

Așa dar: gonița adevărată e cea de vară și căprioara poartă 40 de săptămâni, iar nu 20!

Pe de o parte toți vânătorii și autorii cari susțin 20 de săptămâni — și-ți sar în cap de le-o spune altfel — iar pe de altă parte Bischoff cu Știința și Iure și gile lui studii, demonstrând cele 40 de săptămâni.

Și Bischoff a fost învățat cu renume mondial, un celebru anatomist și fiziolog, un savant ale cărui lucrări toți savanții le onorează, și care n'ar fi înaintat cu ușurință un lucru nesigur.

Ce te faci?

Să vedem ce face sau ce crede Oficialitatea noastră, examinând legea.

În legea veche, vânătoarea căprioarei (țapi) era permisă dela 15 Iunie până la 15 Februarie, iar a caprelor dela 15 Octombrie până la 15 Decembrie (st. n.). În legea nouă, a țapilor dela 1 Mai până la 1 Decembrie, iar a caprelor nu e permisă de fel fără autorizația Ministerului de Domenii, ceea ce simplifică chestiunea fără s'o rezolve, căci nu se spune în cari luni această autorizație ar putea fi dată.

Deci: legea veche socotea că la sfârșitul toamnei se pot împușca caprele și deci suntem îndrituiți să credem că nu considera gonița ca având loc toamna. Dar încă mai puțin considera gonița ca având loc vara, din moment ce dă voie să se împuște capra în toamnă, când după gonița de vară ar fi plină! Atunci?... Imi scapă ideea care a călăuzit pe legiuitor. Singurile luni de repaos ce le acorda acea lege sunt cele de primăvară, când nu e vorba de nici un fel de împerechere. În rezumat, legea veche nu ocrotea dragostele căprioarei nici vara, nici toamna.

Legea nouă neprecizând epoca când s'ar autoriza vânătoarea caprei, e mai greu de descurcat credința călăuzitoare a legiuitorului.

Această lege oprește să împuști țapul, iarna (Decembrie, Ianuarie, Februarie). Să înceapă gonița atât de târziu? În tot cazul în timpul goniței de vară (care pare admisă de teoriile moderne) țapul poate fi împușcat. De asemenea până la începutul iernei. Atunci? Atunci, sunt nedumerit. Cum, legea care vrea să ocrotească împerecherea vânatului (îndeletnicire, ca să zic așa, unde trebuiesc absolut doi actori de sex contrar), care ia măsuri pentru ca dragostile prolificului iepure să nu fie supărate, legea aceasta, mama

bună a vânatului, să fie vitregă căprioarei? Să n'aibă și țapu voie să iubească neturburat? Sau legea vrea să dea puțință vânătoarei cu țipitoarea? Sau legea e de credință că gonița începe la 1 Decembrie și că capra poartă 20 de săptămâni? Atunci iar începem: ba e lae, ba-i bălae. Dar tocmai aci e întrebarea: care e? lae sau bălae? 20 sau 40 de săptămâni?... Eu, în nedumireala mea atârn spre 40. Dar atunci, dar atunci...

\* \* \*

Vânătorule partizan al celor 20 de săptămâni și plictisit de această hoinăreală până pe fărâmul necunoscut al embriologiei, nu cumva ți s'a strecurat totuși în suflet o îndoială?

Vânătorile, care în toată legea ai împușcat capra în Noembrie, nu cumva te mușcă de inimă vreo remușcare la gândul că poate dintr'un foc ai stins trei vieți odată?

Vânătorule, nu ți se pare minunat lucru că s'au luat la ceartă savanții pe chestie de microscopice ovare și că nu s'a gândit nimeni să ia o pereche de căprioare și să observe în captivitate cât poartă capra? Căprioarele se reproduc în captivitate, și luate de pui se obișnuiesc să trăiască într'un spațiu destul de mic. Dacă epoca goniței n'ar reeși singură pentru că captivitatea o poate modifica, dar cel puțin durata gestațiunii s'ar evidenția precis dintr'o observare făcută și condusă inteligent, și problema ar fi rezolvată — dacă mai are nevoie.

Poate nu toți cititorii cunoșteau această polemică în jurul goniței căprioarei — și poate se va afla cineva care să fie în măsură să facă experiența de mai sus, și să-mi spue ce-a aflat, și mie, nedumiritul....

Căpitan C. Rosetti Bălănescu

## Câte-va pagini din Eduard Foà \*)

### Ziua celor trei lei

(Urmare și sfârșit)

Ajung acuma la o a treia vânătoare mai puțin extraordinară de sigur, dar care face să fie amintită, fiindcă s'a sfârșit prin prinderea a doi pui de lei.

Două luni după ziua celor trei lei, în Decembrie, expedițiunea era în marș și ajungem la o apă, pe la trei după amiază. În acel moment ucid pentru prânz un mistreț, ce întâlnisem în drum. Sosesc toți oamenii cu pachetele lor, tabăra se așează ca să petrecem noaptea, iar eu ca de obicei mă duc în împrejurimi după vânat. Numai Kambombé este cu mine. O iau la vale de a lungul râului pe care așezasem tabăra, dau de o mulțime de urme de lei, și mă gândesc cum să-mi așez o pază în acel loc. Urmele sunt de ieri; ia să văd nu sunt și de azi? Rămân să explorez pe un mal și trimet pe Kambombé să caute pe cellalt.

Pășesc așa fără zgomot pe pământul umed de lângă apă, mărginind o câmpie cu vegetație foarte deasă, ridicată ca la un metru de deasupra apei. Voind să arunc o privire peste câmpie, mă ridic pe mal, scoțând mai întâiu capul, apoi umerii, apoi trupul, pe măsură ce examinam împrejurimile, cari mi se păreau pustii. La o sută de metri totuși zăresc ceva în iarbă: e vre-un trunchiu de copac tăiat? E vre-un animal?

Mă ridic și mai mult, obiectul mișcă. Fac semn lui Kambombé să vie; mă ajunge numai de cât... Nu poate să se pronunțe ce este, nici el. Hai, să ne apropiem. Pentru aceasta ne coborâm la nivelul râului, urmăm malul fără gălăgie, și ne ridicăm din nou.

„E un leu”, zic eu, pe când capul fiarei este ca la optzeci de metri.

„Sau un leopard”, șoptește Kambombé.

În adevăr, de departe și văzute din spate, capetele acestor animale se aseamănă.

Fiara se pleacă și se ridică iar, are aerul că se îngrijește cu luare aminte de ceva. Fiindu-mi frică să nu fac zgomot apropiindu-mă mai mult, mă hotărâsc să rămân unde sunt și trag, ochind între cele două urechi rotunde, drept la ceafă....

Hai, să vedem ce s'a întâmplat, căci animalul, leu sau leopard, a dispărut. Luând-o iar pe cursul apei, înaintăm cu băgare de seamă... Kambombé, urcându-se într'un copac, descopere că este o leoaică; este întinsă, nemișcată, cu capul plin de sânge.... Zărește și puii... După câteva precauțiuni, cu cari ne asigurăm că fiara este moartă, ne arătăm. Doi pui sunt alături de cadavrul mamei. În căzătura ei a strivit un al treilea, care este în agonie. Îl scoatem repede de sub cadavru, dar de geaba, își dă sufletul.

Leoaica este de talie mijlocie: puii trebuie să aibă patru sau cinci zile. Sunt mari ca amândoi pumnii.

Kambombé pleacă numai de cât cu câte un pui în fiecare mână. Îi spui să se grăbească și să se înapoieze cât mai repede cu oamenii și cu camarazii săi armași. Rămân să păzesc corpul leoaicei, ascunzându-mă după un copac nemișcat, sperând să văd venind leul. Cel mai mic zgomot mă face să tresar, căci la fiecare moment mă aștept că are să se întoarcă; dacă-și va da socoteală că soția lui e moartă și copiii au dispărut, vă inchipuiți cât are să fie

\*) Vezi biografia în numărul trecut.

de vesel, și vai de acela ce s'ar găsi în calea lui! Dar nu vine!.. (Mi-a părut rău, dar prea târziu, că nu l'am așteptat mai mult acolo; își lăsase familia, de sigur ca să-și caute de mâncare, și până noaptea s'ar fi înapoiat).

Sgomot prin ierburi și un fluierat bine cunoscut nu întârzie să-mi vestească sosirea oamenilor mei. Semnalul însemnează „putem să se arătăm”? Picioarele leoaicei sunt legate, o prăjină este trecută printre ele, și la drum către tabără!

Lui Rozani, care propunea să se facă gard de spini pentru noapte împrejurul taberei, mi se spune că ceilalți declaraseră că nu este nevoie și că vom putea dormi și fără această pază, că de astfel nu se găesc spini, etc... Dar după ce Kabombé a adus puii de leu, după ce s'au numărat urmele părinților lui pe marginea gârlei, după ce s'a adus cadavrul leoaicei, s'au găsit numai decât spini și s'a ridicat o adevărată fortificație, înăuntrul căreia s'au adunat lemne, ca să ardem două nopți.

În această redută ne retragem, și toată noaptea, la lumina unor focuri mari, ne bucurăm de un concert de lei, cum n'am mai auzit nici odată. Nenorocitul vădov trebuie să fi răscolat toată vecinătatea, și au venit să ragă până sub gard, la o apropiere înfiorătoare, în partea unde vântul le arăta unde sunt noii noștri pensionari.

Am mai vorbit despre impresia adâncă, înfiorătoare, ce ragetul unui leu îl produce asupra omului; nimic mai îngrozitor, pe întuneric, de cât această voce formidabilă, care răsună la mai mulți kilometri, și care face să dărdăe pământul; să-l auzi dela unul sau doi pași, înseamnă să-ți zgudui nervii, oricât de sânge rece ai avea.

Leoaicele par cele mai furioase; de sigur ne blestemă în limba lor, și zgomotul este așa de mare, în cât nimeni nu poate dormi. De mai multe ori, cel puțin ca să-i alung, am încercat să trag cu pușca, dar este așa de întuneric, cerul este acoperit, și caut de geaba lada în care este băgat proiectorul electric.

Către dimineață, o furtună intră în horă; cerul bubue; mai întâiu pe înfundate, apoi cu furie, își amesteca glasul cu acela al regelui felinelor. Zorile se arată însfârșit, câte puțin, pe un timp întunecos; o ploaie cu bășici ne stinge toate focurile; tunetele înving răgetele, și leii se retrag, îndată ce se face ziua.

Încerc să-i urmăresc, fără însă să dau peste vre-un membru al acestei familii, și plecăm luând cu noi într'un coș puii de leu, cari din prima noapte au primit biberonul.

Mai târziu, ei iau obiceiul să sugă de-adreptul dela o capră, dar trebuia să legăm capra cu capul în vânt, căci mirosul sugacilor o înnebunea. Foarte curând o singură doică nu mai ajungea; a trebuit să le dăm două.

La vârsta de trei luni, puii erau cât un câine mare. Mă însoțeau pretutindeni, alergau înaintea mea pe poteci, mergând într'o parte cum fac câinii câte-o dată, și întorcându-se ca să se uite la mine și să mă aștepte. Dar marșurile nu le convin. Se obosesc foarte repede; îi doare picioarele și scot limba, ca și câinii osteniți. Le-ar fi trebuit odihnă sau o viață mai puțin sbuciumată de cât a noastră, ca să-i putem crește. Unul din ei a murit curând; am dăruit pe cellalt lângă lacul Nyassa, ca să nu-l văd urmând aceeași soartă. Și astfel se sfârși această încercare de crescătorie.

Încă un cuvânt în privința morții mamei lor. Experiența m'a învățat că lovitura la ceafă este cea mai bună dintre toate, dacă animalul este de profil; din față, totul depinde de felul cum leul ține capul; Dacă are capul sus, este inutil să tragi; dacă-l lasă în jos, cum face de câte ori vrea să se repează, trebuie să țintești sau între ochi, sau între omoplate, pe care, le vezi foarte bine, când capul este plecat; dacă șarja a început, trebuie să-l lași să vie aproape. Lovitura la ceafă, la un lat de mână înapoia urechilor și în mijlocul grosimei gâtului, am încercat-o adesea și totdeauna cu succes; are un avantaj,

pe care-l recomand tuturor cari vânează pentru prima oară: dacă lovești, leul e mort; dacă scapi, — lucru ușor, căci gâtul nu este prea mare la 20 de metri, — pleacă neatins și vânătorul asemenea. Când vezi leul bine de profil, glonțul în omoplate, drept în mijloc, este excelent; proiectilul zdrobește amândouă aceste oase și atinge mai totdeauna șira spinării; partea dinainte a animalului este paralizată și fiara scoasă din luptă; dar dacă greșești, poți totuși să ai norocul să-i faci o rană gravă și risți să fii târît la o urmărire lungă și periculoasă. Știu foarte bine că nu se poate totdeauna să lovești un leu unde vrei, dar dacă tragi oricum, trebuie să suporti consecințele.

În principiu, fiarele sălbatiche periculoase trebuie să le nimicești dela prima lovitură, sau cel puțin să le aduci în stare de a nu-ți mai putea face rău. Pentru aceasta, trebuie să știi bine ce ai să faci, și repet, să tragi relativ aproape, ca să fii sigur de tine. Cu omoplatele și cu șira spinării zdrobite, animalul nu se mai poate servi de labele din nainte, nici să mai miște, poți să-l ucizi lesne, pe când dacă este numai rănit, chiar în inimă, un leu își vinde încă scump pielea.

Cu aceste trei întâmplări sfârșesc povestirile mele, transcrise după carnetele zilnice și după fotografiile ce am făcut. Aș dori ca cititorul, citind aceste vânători, să aibă o plăcere care să se aproprie de pasiunea vie cu care le-am făcut

Mai târziu, când puterile mi-or slăbi, când îmi voi fi luat ziua bună dela călătorii și-mi voi fi agățat pușca în stelar, voi putea, la gura sobei și cu inima plină de regret, să răsfoiesc aceste amintiri, și recitind aceste impresii, revăzând aceste fotografii și trofee, să trăiesc din nou cât de puțin viața de acum. Ca soldatul bătrân ce-și aduce aminte de bătălii, de multe ori mă voi regăsi cu mintea, față în față cu fiarele africane, și vom începe, tovarășii mei negri și cu mine, luptele de altă dată.

— Sfârșit —



## Intermezzo vânătorească

În casa unui excelent vânător și foarte cum se cade om, s'a afirmat — de către unul din asistență —, că vânătorearea cu copoiul este o nenorocire pentru existența și înmulțirea vânatului.

Eu cred că dacă până acuma, foarte puțini dintre adevărații vânători nu s'au pronunțat favorabil asupra vânătoreării cu copoiul, au făcut-o mai mult dintr'o modestie rău înțeleasă, decât din necesitatea unei atitudini corecte.

Primejdia copoiului?

Poveste sentimentală!

Vânatul nostru s'a împușinat — a dispărut aproape din cu totul alte pricini, dintre cari cele mai principale sunt:

1) defrișarea pădurilor,

2) dispariția adăposturilor naturale — în câmp — ale vânatului și

3) Înlocuirea vânătoreii cu copoiul, prin vânătorearea cu bâtaie, vânătorearea la cerc, la pândă, etc., cari sunt, după părerea mea de vechi vânător — mijloace cu o extraordinară putere de distrugere a vânatului:

Copoiul — rassă eminamente românească — tovarăș credincios al străbunilor noștri — (cari n'au fost de loc

vânători de farsă) — este hărăzit dispariției, grație netrebniciei noastre necunoașteri a artei vânătoarești — (despre care facem atâta caz la ceaiuri aromate) — și grație tembelismului nostru, ajuns de pomână.

Dușmanii copoiului — (ah! sunt „vânători” cari pot fi chiar dușmanii celui mai *dotat* câine de vânătoare din câți a cunoscut și apreciat Europa!) — dușmanii copoiului, zic, pretind că animalul acesta *alungă* vânatul.

Desigur îl alungă, (asta e chiar specialitatea lui, care stimulează pasiunea înaltă a vânătorului).

Dar unde alungă bietul copoi, vânatul?

În Marte? În Saturn? Ori în altă constelație?

Să fim serioși!...

Copoiul alungă vânatul, cel mult, de pe moșia mea, pe moșia d-tale. Iar vânatul rămâne astfel, tot pe pământul țării noastre.

Și — *de cele mai multe ori* — rămâne *teafăr*, dacă nu chiar este readus de către copoi la punctul de plecare\*)

Copoiul\*\*) este câinele atașat *primei urme* întâlnite.

Pasiunea lui stă tocmai în a urmări — fără a se lăsa ambalat de alte urme — până la sfârșit, vânatul adușmecat întâi.

De aici un neprețuit avantaj, pentru cei ce se îngrijesc de existența, păstrarea și înmulțirea vânatului.

Copoiul poate lua, deopotrivă de entuziast, și urma unui iepure, și aceea a unui mistreț, și aceea a unui cerb sau vulpi, și în dese cazuri chiar aceea a unui lup, când câinele simte, în spate, asistența serioasă a omului.

Vânătorul, care se lasă condus de el, va ucide — *nu întotdeauna un iepure*, (cum se întâmplă la „bătaie”, sau la „cerc”), ci, de multe ori, un animal vătămător însuși vânatului.

Iar animalele acestea stricătoare, după cum se știe, nu intră prea adeseori în preocuparea vânătorului nostru — teoretic.

Ce deosebire apoi, între simțimintele și energiile desfășurate de vânător în urmărirea cu copoiul, față de acelea desfășurate — *meschin* — la „bătaie” sau „cerc”!

În prima angajare, vânătorul se simte aproape egalul adversarului său; în a doua angajare, el este, tehniceste, *așa de superior*, încât actul ultim, acela al omorării, înseamnă, pentru orice om de sensibilitate, un act odios: *un asasinat*.

Cine nu va recunoaște că în tovărășia copoilor, se distruge mult, mult mai puțin vânat decât la „bătaie” ori „cerc”, acela este un vânător de Duminică, sau — după expresiunea consacrată în capitala țării — un „brânzoiu”.

Dovada?

În Cadrilater și Ardeal, unde se vânează aproape *numai cu copoiul*, în cele mai multe societăți de munte (specialmente în Brașov), vânatul nu numai că n'a dispărut, ca la noi, dar e într-o prosperitate, care va deconcerta până și pe cel mai încăpățânat inamic al copoiului, din vechiul regat.

Se înțelege, acolo vânătoarea este organizată, și copoiul dresat în vederea urmării unui anumit vânat, iar vânătorul e un soldat, supus disciplinei centrale, aceea a cercului din care face parte.

Un vânător ardelean, care se respectă pe sine și lucrează pentru idealul vânătoresc comun, are oroare de *masacru sau asasinat*.

Concluzia?

Firește! E următoarea:

Să renunțăm la vânătoarea prin „bătaie” și „cerc”, și să ne rezumăm la vânătoarea, cea mai poetică, și mai

\*) Când tot pământul României — parcelat în zone de vânătoare va forma un singur corp, aparținând unei mari federale vânătoarești, (ceia ce sperăm că se va realiza în curând) vânatul „alungat” de ici colo, va rămâne, ori cum, tot pe terenurile Societății vânătoarești.

\*\*) Vorbim de rassa pură.

stimulatoare pentru vânător, cea mai cruțătoare și mai omenescă pentru vânat: la vânătoarea cu copoiul.\*).

Se vor afla desigur, spirite mediocre, hrănite la blidul incompetenței, care vor vocifera — afonic — și vor schița, în aer, la ceafa vecinilor înclinați să se convingă de adevăr, gesturi gelatinoase de protestare.

Peste aceștia să trecem!

Pe noi adevărul ne pasionează, și vom lupta pentru el, împotriva oricăror temperamente pedante și inteligente simulate.

Pentru satisfacerea acelor ce nu sunt convinși, încă, de necesitatea vânătoarei cu copoiul, și nu pot concepe mijloacele practice prin care s'ar putea armoniza pasiunea vânătorului cu problema conservării și prosperării vânatului, ne îngăduim să revenim, în unul din numerele viitoare, cu un articol de complectare, care va fi — nu ne îndoim — destul de edificator, chiar pentru inșii obișnuiți să vadă în vânătoare numai o simplă și ușoară distracție.

D. PAVLU, pcitor

Vălenii de Munte

\*) Bine înțeles, după ce vom înfrința „mizele” — acele locuri de adăpost și cultură a vânatului. Ie la câmp, dealuri, munți etc., asupra cărora va trebui să mai revenim.

## O LACUNĂ

E desigur o *lacună* în legea vânatului: Vânătoarea în timpul nopții nu e interzisă; ceea ce înseamnă — fără îndoială — că e permisă. Probabil că legiuitorul a scăpat din vedere să prevadă această interdicțiune, fiindcă nu se poate concepe ca o lege, făcută pentru paza și protecția vânatului, să lase atât câmp liber braconajului.

Într-o scrisoare adresată Revistei noastre și publicată în No. 30, D-1 Căpitan Rosetti se întreabă cum de Legea nouă, nu consideră ca braconaj paza la epuri, noaptea, pe zăpadă și impresionat, cu drept cuvânt, de focurile de pușcă pe care le aude seara la Dadilov, emite părerea de a se împiedica *paza la epuri*.

Între modurile de vânătoare interzise, legea nu vorbește de vânătoarea la pază. Vânătoarea la pază nici nu ar putea fi interzisă în mod general, fără a ridica unanime protestări.

Interzicând acum paza la epuri, legea ar lua o măsură ineficace: Cine ar putea constata că paza se face la epuri? Nu mai sunt și vulpile? Nu mai sunt și lupii? Dovada braconajului ar fi imposibilă în cele mai multe cazuri.

Nu există de cât o singură soluție pentru curmarea acestui abuz: Să se interzică vânătoarea în timpul nopții. Măsura trebuie luată prin lege, ea nu se poate lua nici prin regulament, nici prin ordonanță.

Art. 17 din vechea lege abrogată — reprodus din legea franceză — era foarte bine redactat. Eacă textul:

„Vânătoarea este interzisă noaptea. Prin excepție e permisă numai paza la sitari, cocoși de munte, rațe și găște, după apusul și înainte de răsăritul soarelui”.

Interdicțiunea de a vâna în timpul nopții era așa dar generală și absolută. Cazurile anume prevăzute ca excepțiuni nu făceau de cât să confirme regula stabilită, de oare ce paza sitarilor, a cocoșilor și a unor vânaturi de baltă, nu era tolerată decât un scurt interval de timp, când se îngână ziua cu noaptea.

Cu o asemenea dispozițiune în lege, s'ar împiedica nu numai paza la epuri dar, ceea ce este cu mult mai important, braconajul în timpul nopții, contra cărui, o repetăm, suntem astăzi complet desarmați.

G. S.

## Adunarea gen. anuală a Soc. Vânătorilor „DIANA” din București

Membrii celei mai vechi societăți de vânatoare din București „Diana”, au fost convocați în ziua de 6 Februarie crt. (sărbătoarea Unirei) în Adunare Generală anuală, care — dat fiind schimbarea statutelor înscrisă în ordinea zilei — a luat înfățișarea unei Adunări Generale Extraordinare.

În sala de ședințe a tribunalului arbitrar din palatul Camerei de Comerț, în fața unei asistențe de peste cincizeci de persoane — ceeace, fie zis în treacăt, este departe de a ne mulțumi, „Diana” numărând mai bine de 250 de membri bucureșteni, învederează odată mai mult spiritul de desinteresare la vânătorii noștri, pentru tot ceeace atinge organizarea acestui sport — d-l Președinte al societății Dinu I. C. Brătianu, asistat de d-nii Vice-Președinți N. Racottă, și prof. dr. Udriski, deschide ședința, dând cuvântul d-lui secretar Al. Ivașcu care citește următoarea:

### Dare de seamă pe anul 1922

#### Domnilor Membri,

La 24 Ianuarie 1903, un grup de vânători entuziaști întruniți în sala berăriei Cooperative au pus bazele Societății „DIANA” care implinește azi 20 de ani de existență neîntreruptă.

Ca ori ce început, înjghebarea Societății noastre a întâmpinat multe greutăți, și dacă a putut să le învingă este datorită numai entuziasmului de care au fost animați atât fondatorii cât și membrii înscrisi în urmă.

Azi după 20 de ani Societatea noastră numără 250 membri în curent cu plata cotizațiilor și dispune de un fond de rezervă de aproape 70 mii lei la care se mai adaugă suma de lei 112 mii provenite din contribuțiunile, sub formă de împrumut, pentru localul societății.

Situația aceasta ne ar da dreptul să privim cu încredere viitorul dacă vânătoarea ca sport, cum o practicăm noi, n'ar fi ajuns foarte costisitoare și trebuie să recunoaștem, în mare disproporție cu rezultatele obținute.

Este destul să reamintim rezultatele obținute la vânătorile din sezonul închis zilele trecute, spre a dovedi temeinicia celor afirmate.

La 8 vânători, la care s'a cheltuit fără exagerare peste 30.000 lei, participând 122 vânători s'au ucis 89 epuri, ceea ce credem că nu e de natură a mulțumi nici pe cel mai puțin pretențios dintre ei.

Dacă la Vărăști și Căscioarele rezultatele au fost multumitoare, faptul nu se datorește sacrificiilor noastre ci împrejurărilor pe care le edem, că suntem de acord, că nu putem conta.

Cauzele rezultatelor submedicele ce am obținut sunt cunoscute: lipsa de pază, deci libertatea braconajului și epidemiile, și dacă vi le reamintim, este pentru a vă atrage atențiunea că dacă vom continua să privim cu aceeași lipsă de interes problema vânătorului, vom ajunge în scurtă vreme să nu mai găsim nimica.

Trebuie deci să procedăm cu hotărâre și să luptăm cu energie pentru stărpirea răului, organizând o pază riguroasă, și îmbunătățirea situațiunei prin măsuri pentru repopularea vânătorului.

Pentru a se putea aduce la îndeplinire această dorință a noastră pe care suntem siguri că o împărtășiți, trebuie ca fondurile ce ne sunt necesare să le procurăm tot noi, adică să sporim veniturile societății pentru a putea alocă o sumă importantă în scopul de mai sus.

Iată motivul pentru care comitetul are onoare a vă propune sporirea cotizațiunei anuale dela 240 la 600 lei și în legătură cu aceasta sporirea proporțională a taxei de înscriere.

Dacă veți binevoi a aproba această propunere, vom realiza un fond de 94 mii lei care va fi întrebuințat exclusiv pentru paza și repopularea vânătorului.

Aceste fiind zise trecem la ordinea de zi.

1) Aprobarea bilanțului și descărcarea comitetului de gestiune pe anul 1922.

2) Modificarea art. 9, 15, 16, și 31 din statute spre a se pune în concordanță cu sporirea cotizației și a taxei de înscriere.

3) Aprobarea bugetului pe anul 1923.

4) Diverse chestiuni și propuneri.

5) Alegerea comitetului pe anul 1923.

Președinte, C. I. Brătianu. Secretar, Al. Ivașcu

D-l N. Cojescu, casierul societății, luând cuvântul, arată greutățile prin care trece astăzi o societate de vânatoare, dacă vrea să fie la înălțimea chemării. Arenzile proprietăților de vânatoare s'au scumpit. Dovedește că nu se mai poate practica astăzi vânătoarea în aceleași condițiuni ca în trecut. Se cer alte baze: paza trebuie să fie făcută în mod efectiv, repopularea terenurilor cu vânat a devenit o necesitate pentru orice societate care se respectă.

De altfel, atrage d-l Cojescu atențiunea, aceste condiții sunt cerute chiar de lege. Ori, pentru ajungerea acestui scop este nevoie de fonduri. D-sa adaugă că nu trebuie să cerem toate dela Stat, ci trebuie să ne bazuim pe propriile noastre forțe. Enunță decizia consiliului de administrație de a alege o pădure sau chiar două din domeniile societății pentru a o condiționa după cerințele moderne, aducând forestier cu școală specială, căruia să i se încredințeze sarcina unei paze speciale și a repopulațiunei. Pentru aceasta propune sporirea cotizației și afectarea fondului de 112.000 lei, care a devenit insuficient pentru scopul căruia era destinat, adică dobândirea unui local propriu pentru societate, dându-i-se o nouă destinație: paza și înmulțirea vânătorului.

D-l Constantinescu, ridică un incident relativ la domeniul societății Preazna-Sărulești.

D-l V. Gorciu, dă explicații d-lui membru, restabilind adevărul. Incidentul se închide.

D-l Popescu vorbește contra sporului cotizației dela 240 la 600 lei anual, cerând reducerea sporului la 400 lei anual.

D-l președinte, roagă să se amâne această discuție până la modificarea statutelor.

D-l Ivașcu, secretar, dă citire bilanțului.

Bilanțul se votează cu unanimitate.

Se ia în discuție modificarea art. 9 din statute.

D-l avocat C. Gerota propune dublarea cotizației anuale și taxa de înscriere pentru streini.

Vorbesc contra acestei propuneri d-l Carli (italian) și d-l Racottă.

În chestia quantumului cotizației cer cuvântul d-nii maiori C. Orășeanu, Tănase Popescu și N. Cojescu. D-l președinte rezumă debaterile.

Se votează cotizația anuală de 400 lei de fiecare membru și 2000 lei taxa de înscriere și se introduce un articol în statute prin care se lasă pe viitor sarcina stabilirii cotizației anuale în seama Adunării Generale anuale, fără a mai necesita modificarea statutelor.

Se alege următorul comitet pe 1923:

Președinte: d-nul Const. I. C. Brătianu, Vice-Președinți: d-nii N. Racottă și prof. dr. Udriski; Casier: N. Cojescu, consilieri: N. Săulescu, N. Popescu, Tack Sady, M. Butoescu, maeștrii: C. Gerota, V. Gorciu, A. Bodnărescu, Ath. Popescu, I. Barbu, I. Sagasta-Bălănescu, secretari: St. Pădeanu, Al. Ivașcu, cenzori: M. Sturdza, G. Georgescu; cenzori supleanți: N. Brăiloiu, Ath. Ghioca.

O discuțiune din cele mai vii se naște împrejurul chestiunei de a se întrebuința fondul de 112.000 lei, destinat la început pentru crearea unui sediu pentru societatea „Diana”, de acum înainte amenajării unei păduri sau două, alese de comitet, după cerințele moderne ale vânătoriei.

D-l Președinte susține această părere, dând exemple dela alte societăți și persoane particulare, la care se realizează marea majoritate a adunării și se votează afectarea fondului de mai sus în scopul de a amenaja câteva terenuri în vederea sporirii și ocrotirii vânătorului, lăsându-se modalitatea executării în sarcina comitetului.

La orele 8 seara se întrunesc un număr de circa 40 membri într'un salon la Terasa Oteteleşeanu, sub președinția d-lui Dinu I. Brătianu, având în față sa pe venerabilul președinte de onoare al societății d-l Dinu R. Gulescu, la un banchet de sărbătorire a celor 20 de ani de



existență a soc. „Diana”. Au tostat d-nii Dinu Brătianu, prof. dr. Udriski, avocat Răsuceanu, și N. Cojescu.

Banchetul a luat sfârșit la orele 12.

„Uniunea” urează societății „Diana”, celei mai vechi și credincioase din fiicele sale, ani mulți rodnici și propășire necontenită.

\* \* \*

Domnul general de corp de armată și ministru de interne, Artur Văitoianu, care este un mare vânător și un înțelept ocrotitor al vânătorului, a făcut cerere pentru admiterea d-sale printre membrii activi ai „Uniunii”.

Aceasta este o onoare mai mult pentru societatea noastră, căci d-l general Văitoianu face de altfel parte de drept din consiliul de administrație al „Uniunii”, în calitate de Ministru de Interne.



## Cum se aplică Legea Vânătoarei în Basarabia

Primum din Basarabia următoarea întâmpinare, în termeni destul de amari, care denotă starea deplorabilă în care se află regimul vânătoarei acolo:

*Domnule Președinte,*

Ministerul nu s'a alarmat încă de multele semnalări ce au fost făcute, că Basarabia este la dispoziția țărănilor braconieri, cari habar n'au că există o lege a vânătorului.

Ei n'au permis de vânat, n'au permis de armă, căci n'au nevoie de ele!

Toată primăvara, toată vara, toată toamna, la orice fel de muncă ar fi eșit la câmp, țăranul basarabean a fost însoțit de credinciosul lui *ogar*, care a avut grija să-i prindă epurele pentru borșul din acea zi și să distrugă o bună parte din vânatul mărunț peste care ar fi dat în mersul lui.

Acum suntem în plină iarnă și în plin sezon de vânat. Să poștească dar ori și cine și să stea câteva ore pe câmp și va vedea numai decât 5—6 oameni călări, mergând pe câmp între sate, însoțiți de 6—10 ogari.

Se va convinge imediat că Basarabia este domeniul de vânătoare cu ogari.

Are oare nevoie țăranul basarabean că să-și mai scoată certificat de bună purtare și certificat că n'a fost condamnat, cari să le trimită la Chișinău, la Comandamentul Militar al Basarabiei, ca să-i dea cu multă greutate și după multă vreme autorizațiunea de a purta armă de vânat?

Mai are el nevoie să se prezinte cu acea autorizațiune la Prefectura județului, ca să ceară a i se elibera permisul de vânat și permisul de armă de vânat?

La ce i-ar folosi aceste acte, când el vânează cu ogarul lui epuri și vulpi mai mult de cât cel mai bun vânător?!

Ar avea el vre-un profit mai mare dacă ar face cheltueli de mai bine de 200 lei dacă și-ar procura el actele de

mai sus și dacă ar plăti taxa de 200 lei prevăzută de art. 55 al. a din legea vânătorului! Cu cât ar fi el mai folosit, dacă cerând permis de vânat și permis de armă, ar veni și la el perceptorul, ca să-l impună la taxa pentru impozitul pe lux și cifra de afaceri prevăzută în Mon. Of. din 1 August 1921 la art. 17 pagina 3780, fiindcă posedă armă de vânat, care după acea lege este obiect de lux!!!

Țăranul basarabean n'are nevoie de aceste forme, el știe să le înlăture.

Dar cu toate aceste, n'ar fi nimic de zis, dacă ar fi plătit cel puțin taxa pentru ogar, prevăzută de art. 55 al. a., însă nici aceasta n'o plătește.

*Societatea Vânătorilor din Soroca* a semnalat acest sistem de vânat atât prefecturii cât și companiei de jandarmi Soroca și a cerut a se da ordin subprefecturilor și posturilor de jandarmi, ca să se întocmească tablouri de toți locuitorii, cari au ogari și să-i trimită în judecată.

De asemenea societatea a semnalat și administrației financiare Soroca pe locuitorii, cari au fost găsiți (notați bine cuvântul „găsiți”) de membri din societate, că vânează cu ogari și a cerut a se da ordin perceptorilor, ca să-i supună la taxa legală.

Știți ce s'a răspuns societății?...!

Prefectura a dat ordin poliției ca să întocmească tabel de toți vânătorii înscrși în societate și au câini de vânat, iar administrația financiară a răspuns „că nu poate supune la taxe pe nimeni fără un ordin al ministerului de domenii”.

Nu-i oare paradoxal, că atunci când semnalezi o ilegalitate, în loc să se dea ordin pentru controlul celor cari au ogari, se face controlul membrilor societății vânătorilor, și administrației financiare îi trebuie un ordin de debit din partea ministerului, pe când legea este clară, că proprietarul unui ogar, trebuie să plătească taxa pentru ogarul ce are?!

Ce poate fi mai ușor decât, că perceptorul să taie chitanța din registrul său pe dată ce s'a constatat că este cazul!

*Societatea vânătorilor* a înaintat și Ministerului Domeniilor un tabel de peste 50 proprietari de ogari, cari n'au plătit nici taxa pentru ogar, nici n'au permis de vânat, și până acum nu s'a luat nici o măsură.

Țăranul vânează în liniște și fără cheltueli. Ba mai mult încă, semnalăm cazul că Grig. Crețu din com. Tatarovca Nouă (Soroca) și Th. Culcitchi din Volovița (Soroca) prind epuri și vulpi cu lațuri de sârmă.

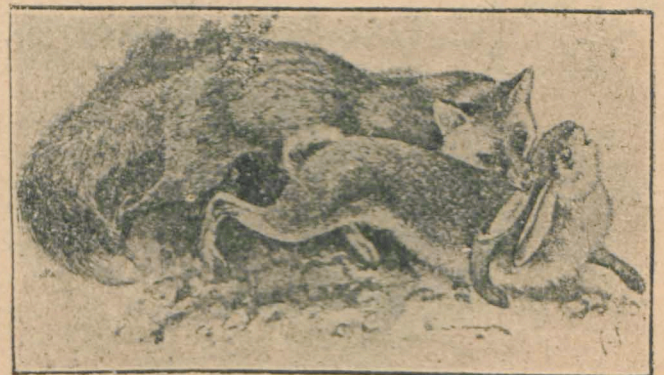
Când toate acestea se petrec în Basarabia, care este rostul opririi vânătorului cu copoi?

Nu-i mai bine oare ca toată lumea să vâneze cu ogari, fără cheltueli cu autorizații, permise, certificate, taxă pentru armă (taxă de lux), muniții?...!

Mai bine să se scoată Basarabia de sub regimul legii vânătorului sau să răspundă Onor. Ministerul de Domenii, ce este de făcut.

*Un membru din Societatea Vânătorilor „Vulpea” din Soroca.*—

Soroca 22/XII 1922



## MOȘ AJUNUL LA LUPI

În seara când copiii mergeau cu moș ajunul, am plecat și noi după colindețe... la pază de lupi.

La 3 km. la marginea orașului Târgoviște, în pădurea „Mierea”, am plecat patru persoane dintre care: o doamnă, care a mers fără pușcă, stimulată numai de entuziasmul cu care i-am vorbit întotdeauna de urlătoare.

Sunt opt ani de când iernile, seri de-a rândul, le-am petrecut în mijlocul pădurilor — la pază de lupi — niciodată însă nu m'am înapoiat deplin mulțumită, căci deși ne-au răspuns adesea la urlet, rare ori au venit aproape de noi, alte ori fiind mai mulți vânători, unii dintre ei, mișcând, i-au făcut să fugă.

Cu alte ocazii, am arătat că atât soțul meu cât și eu am ajuns la convingerea, că urlătoarea reușește cu atât mai bine, cu cât sunt mai puțini vânători. Soțul meu, de câte ori poate scăpa de insistențele mele, de a merge și eu, se duce absolut singur, și uneori a adus el lupul în spinare; iar întotdeauna a petrecut de minune în compania lupilor, chiar în nopțile cele mai oarbe, când nu se putea măcar gândi să poată trage cu pușca.

Seara aceea era liniștită și puțin noroasă, zăpada era cam de 78 cm. în pădure. Ne-am așezat câte doi în tufăriș, la liziera pădurei, la o depărtare de 80—90 m. un grup de celălalt, având în fața noastră o altă pădure.

După ce am isprăvit cu foșnetul așezării noastre, bărbatul meu a început să urle, cerând lupilor răspuns.

După o așteptare de aproape două ore, în care timp Mișu (bărbatul meu) a repetat apelul, și văzând că nu răspund lupii, a început a urla mai înfiorător și mai lugubru, chemându-i, schimbând trilurile, tremolurile și tonul.

Imediat după ce a urlat, Mișu mi șoptește: „păcat că se lasă ceața, că am simțit un lup”.

De și începuse a mă lua cu frig și cu somn, după aceste două ore de așteptare, mâinile prinseră a se oțeli pe pușcă și așteptam cu aviditate, gândindu-mă între altele la camaradul „Cartuș”, care vrând să perfecționeze observațiunile altora, simultan cu urletul agita un clopoțel, pretinzând că lupul crede că este vre-o vită cu clopot la gât.

Când iată, zăresc două mogâldețe galopând, și de ce se apropiau, plăcerea mea se mărea, mai ales că acum erau trei și veneau atât de falnici, drept spre tufișul nostru, acolo unde Mișu îi chemase cu urletul.

Când s'au apropiat la 20 de pași am tras cu o aviditate nebună. Bucuria și emoțiunea îmi erau neînchipuit de mare.

După ce am tras într'unul din cei trei ce au trecut, am văzut în stânga mea, eșit parcă din pământ, unul la vre-o 7 m., care fugea înapoi.

Acela în care trăsesem a căzut, s'a rostogolit, și apoi s'a târât pe brânci. Alergând după el, noi nu am găsit de cât dăra tăvăliturii, ceața fiind din ce în ce mai deasă și împiedicându-ne a-l vedea. S'a târât în noapte, și a murit la o distanță de câte-va zeci de metri, unde a fost găsit a doua zi.

Tity M. Cornescu



## Aplicarea Legei

D-l Aurel Comșa, păzitor public, ne comunică că în luna Ianuarie a. c., au fost dați în judecată:

Nicolae St. Minciu, Ion Gădan și Nicolae Ion Gădan, din com. Țandărei, ca contravenienți la art. 55, 69, 73, 75 și 85 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei.

\* \* \*

De către șeful postului de jandarmi, plutonierul Popescu Dumitru, din comuna Afumați (Ilfov) au fost dați judecății Ghiță Ioniță zis Cornea, Radu Ivan Dumănică, Cristea I. Obrișcă, Ghiță Ioniță zis Cornea în recidivă, Radu Ion Dumănică în recidivă și Mitu a lui Mitu din comuna Afumați (Ilfov). Toți aceștia au fost prinși vânănd pe terenurile societății „Lunca” și din toți unul singur are permis de vânătoare, Radu Ivan Dumănică.

Societatea vânătorilor „Lunca” a acordat un premiu de 300 lei susnumitului șef de jandarmi pentru serviciile aduse societății.

De către păzitorul jurat pentru paza vânătorului din întreaga țară d-l Anton Vimer din comuna Afumați (Ilfov), au fost prinși și dați judecății ca contravenienți la legea pentru protecția vânătorului următorii braconieri: Nae Gheorghe, Simion Mititelu prinși vânănd în ziua de 11 Oct. 1922 pe terenul com. Afumați Ilfov, Simion Mititelu prins pentru a doua oară vânănd în ziua de 8 Noembrie 1922, pe terenul com. Creța Leșile din jud. Ilfov, Șerban Gheorghe și Dumitru Grigore Andrei care vâneau cu copoiul în pădurea Creța Cernichi și pe terenurile locuitorilor din comuna Creța Leșile Ilfov, toți acești braconieri au permise de vânătoare în regulă cu care vânează însă pe proprietăți străine unde nu au dreptul și cu copoi fără să aibă vreo autorizație, (ei domiciliază în comuna Dascălu Creța (Ilfov)). De asemenea a mai fost prinși și dați în judecată Radu Tudor din comuna Dudești Cioplea (Ilfov), și Grigore Niță din București, șoseaua Pantelimon No. 139 care au fost găsiți vânănd, epuri pe terenurile comunei Afumați (Ilfov), toate suszisele terenuri fiind arendate de societatea vânătorilor „Lunca” din București.



## Corespondențe

**Jacob Jacob.** — Am primit lei 50 costul abonamentului la revistă pe a. c., dispunând înscrierea dv. și ca membru aderent al Uniunii a cărei taxă este de lei 40. — Vă rugăm a ne comunica ce numere de revistă să vă înaintăm din anul trecut?

**Maior Căpitănescu Theodor.** — Am primit lei 50 costul abonamentului D-vs, pe timp dela 1 Aprilie 1922 până la și adresa ca să-i trimetem Legea Vânătoarei.

**Bovovici** (jud. Caraș-Severin). — Pădurarul care ne-a trimis scrisoarea recom. din 10 Februarie și se plânge de purtătorii de arme de acolo, este rugat să-și dea numele și adresa ca să-i trimitem Legea Vânătoarei.

**Dumitru Drăghici, Const. St. Stănescu și Gh. Zissu.** — Am primit dela fiecare câte 50 lei costul abonamentului și vă mulțumim.

**Pavel M. Udrea și C. I. Gavrilescu.** — Am primit câte 50 lei dela fie-care pentru abonament, și vă mulțumim.

**Maior C. Teianu** pentru **Societatea „Dropia”.** — Am primit suma de 100 lei costul abonamentului pe anul trecut și curent, pentru care vă mulțumim.

**Nicolae I. Soian.** — Ceiace raportați dvs. referitor la stărpirea vânatului, s'a înaintat Direcțiunii vânătoarei, spre a dispune.

**Lupu Balaiș.** — Am primit suma de lei 50 costul abonamentului pe a. c. In privința cererei de a vi se expedia 5 exemplare din Legea vânătoarei, vă rugăm a vă adresa Direcției Vânătoarei din Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

**Dr. Teodor Popescu.** — Am primit lei 50 costul abonamentului pe a. c. — și vă mulțumim.

**V. R. Petrican.** — Am primit lei 90, taxă de înscriere și abonamentul la revistă pe anul trecut și vă mulțumim.

**Const. Em. Pleșoianu.** — Am primit costul abonamentului de lei 100 pe doi ani, precum și lei 5 pentru un statut și vă mulțumim.

**Haralamb Drăgan și Costică Micșunescu.** — Am primit dela fie-care câte 50 lei, costul abonamentului la revistă pe anul trecut și vă mulțumim.

**Iosif Fischer și V. Popa Radu.** — Am primit câte 50 lei de fie-care pentru abonamentul pe a. c. Vă rog a ne comunica precis adresa dvs. (strada și No.) pentru a fi siguri de primirea revistei.

**Friedrich Wilhelm Schmidt.** — Am primit suma de lei 90 pentru taxa de înscriere ca membru aderent la Uniune precum și abonamentul la revistă pe a. c. și vă mulțumim.

**Coriolan Steer.** — Am primit lei 200 ca taxă de înscriere ca membru activ cotizația anuală și abonamentul la revistă pentru care vă mulțumim.

**Dr. Amza Jianu, inginer G. Caracostea și Gh. Bally.** — Am primit dela fiecare câte 100 lei cotizația și abonamentul la revistă pe a. c. și vă mulțumim.

**N. Bibac, șef de gară.** — In baza cererei D-voastră v'am înaintat — la noua dresă — numerile din revistă 27, 28 și 30 ce vă lipseau; iar abonamentul anual este de lei 50.

**N. Gheorghiu, Craiova.** — Vă mulțumim pentru comunicarea d-voastră: „De ce nu mai sunt iepuri?“. Vă agram atențiunea că pentru marea majoritate a obiecțiilor d-voastră sunt articole precise în Legea Vânătoarei, cari prevăd cazurile semnalate de d-voastră. De cele câteva lacune semnalate de Dv. vom ține seama.

**Societatea de vânat „Bora“, Peșteana.** — La cererea d-lui Papoe, se răspunde că, abonamentul anual la revistă este de 50 lei. Vi s'a înaintat un număr din revistă cu informațiunile ce vă necesită pe contra pagină a copertei.



## Câte-va instrucțiuni asupra îngrijirii vânatului destinat naturalizării (împăierii)

Animalele mari, după ce au fost vânat, dacă le destinăm naturalizării, — înainte de a fi jupuite — trebuie măsurate:

- 1) de-alungul spinărei, dela cap până la anus;
- 2) apoi lungimea corpului fără gât și
- 3) grosimea, la mijloc, peste piept.

Aceste măsuri vor fi notate pe o etichetă care se va prinde de fiecare animal jupuit, cu specificarea datei și a locului unde a fost vânat.

Operația jupuirii se va începe dela gât, sub falca inferioară, până la anus — îngrijind să nu se taie părul. Apoi se spintecă picioarele, dela copită până la trup, în partea interioară, se va despărți pulpa de corp și se va curăți carnea de pe os. Astfel se vor lăsa la piele toate oasele dela picioare, iar când se va ajun-

ge cu jupuitul la cap, se va scoate pielea „burduf“, până la bot, având grije să nu se taie pielea la ochi și să se păstreze buzele intacte.

După terminarea acestei operații, se va da sare peste toată pielea, pe oasele dela picioare cât și pe craniu, și dacă va fi posibil să se fiarbă craniul și să se curețe de carne, ținând cont să nu se piardă dinții.

*Când s'a vânat vre-un lup, să se atragă atenția oamenilor însărcinați cu pregătirea sau transportul lui ca nu cumva să rupă vreun colț, de oarece, din nenorocire, este foarte răspândită superstiția în popor, că cu colții de lup se pot vindeca de anumite boli, astfel că mi s'a întâmplat de nenumărate ori ca lupii să-mi fie trimiși fără colți, cari constituie principala lor po-doabă.*

*La cerbi, căprioare și capre negre, să nu se spintece pielea la gât pe partea inferioară, ci numai pe partea exterioară, începând dela coarne până la terminarea gâtului, iar restul tăieturii se va începe de la capul pieptului până la coadă (anus), ca la celelalte animale arătate mai sus.*

Pe timp răcoros se poate lăsa capul nejupuit, însă se va îngriji să se trimeată imediat la destinație și să se săreze și pielea cu îngrijire, așa încât să nu rămână nici un loc nesărat; în special la labe să se dea bine sare, și între ghiare.

*La mamifere, până la mărimea de dihor, se poate scoate numai mațele, iar animalul se va pune în spirt denaturat, de pildă într'o bășică de bou cu care se poate ușor trimete prin poștă, fără a fi expusă să se strice. Se va ține seamă însă ca oricare mamifer, după ce i s'a scos mațele, să fie lăsat să se răcească, să nu se puie cald în spirt, altfel sunt expuse să se strice.*

Trimiterea pieilor la destinație, în condițiunile mai sus arătate, se poate face cu marea viteză, în cazul că e cantitatea mai mare, prin poștă, sau și mai practic ca bagaj la trenul de persoane, iar recipisa se va trimete printr'un plic recomandat la adresa destinațurului.

Lada în care se expediază pieile este de preferat să fie încheiată în așa mod, ca să existe un interstițiu de 1—2 cm. între scânduri, pentru circulația aerului, ceea ce permite să nu se înăbușe vânatul în timpul unui transport mai lung.

In rezumat: toate animalele trebuie trimese cu oasele dela picioare și cu craniu, în caz contrariu, adică dacă s'a omis păstrarea lor sau dacă pieile sunt uscate și vânat de mai multă vreme, va fi necesar ca oasele de mai sus să fie înlocuite cu altele artificiale, la preparare.

*Pentru păsări, se vor lua următoarele măsuri:*

Indată ce pasărea a fost ucisă, dacă curge sânge din răni sau prin cioc, se va desface penele și se va presăra praf de ipsos atât pe răni, cât și în cioc. De asemeni se va astupa cu vată atât ciocul cât și nările.

Dacă pasărea mai are mâncare în gușă, se va storce în prealabil gușa prin cioc, de oarece hrana rămânând mult timp în gușe contribuie la căderea penelor.

După aceea se va împacheta în hârtie fiecare exemplar și astfel se vor așeza în lada sau pânza în care vor fi expediate, avându-se grije să nu se îndoie penele dela coadă sau aripi. Intestinele nu trebuie scoate decât la vânatul destinat consumației.

Dacă d-nii vânători mai doresc și alte lămuriri relativ la conservarea și prepararea vânatului, stau cu plăcere la dispoziția d-lor.

**Iosif Enăchescu-Muscel**

Proprietarul Institutului Dermoplastic-Zoologic  
București, Str. Avedic, No. 27 (Șoseaua Kisselef)

Telefon 32/9

**D-sale**

**D-lui**

---

---

**PREȚUL 5 LEI NUMARUL**  
**Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei**  
**dublu 20 Lei**

---

